

כגפן פוריה

עלון להפצת תורה ויהדות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פְּרִשֵׁת וְאַתְחִנֶּן

יא' אב תש"פ

יציאת השבת:

20:20

ירושלים: 20:16

הפטרה: נחמו נחמו עמי - שבת נחמו

יציאת השבת ר"ת 21:00

טו' באב ביום רביעי

ברכת לבנה

גיליון 583

כניסת השבת:

19:09

ירושלים: 18:55

עֵלָה רֹאשׁ הַפֶּסֶחָה

הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

משה רבנו עומד בתחינה לפני בורא עולם: "ה' א'לוקים, אַתָּה הַחֲלוּת לְהַרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת יָדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי אֵל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ וְכַגְבוּרָתְךָ: אַעֲבֶרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בָּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַקָּדֵר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבֵּנָה". לפי רבותינו, תקט"ו תפילות התפלל משה ולא נענה. אם כך מה גדול כוח התפילה?

ואולם לדעת רבותינו, אם היה משה מתפלל עוד תפילה אחת, היתה תפילתו נענית במלואה. רמז לכך הם דברי ה' האומר לו: אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה! בנוסף, תפילה עושה מחצה. כך היה בתפילת משה על אהרון הכהן, שמתוך ארבעת ילדיו נצלו שניים בזכות תפילת משה. וכך בא הדבר לידי ביטוי אצל משה, שביקש "אעברה נא ואראה", לעבור הוא לא זכה, אך לראות הותר לו! כדברי ה' למשה: "עֵלָה רֹאשׁ הַפֶּסֶחָה וְשֹׂא עֵינֶיךָ יְמוֹה וְצִפְנָה וְתִימְנָה וּמִזְרְחָה וְרֹאֶה בְּעֵינֶיךָ".

לפי המסורה, גם מתי מדבר פסקו מלמות בטו' באב בשנת הארבעים לצאת בני ישראל ממצרים. אפשר לתלות זאת בתפילתם. כי כל זמן שהיו רבים בתוך הגזירה ורק חלקם היו צריכים למות, האדם שהתפלל היה לו ספק אם הוא צריך למות, וממילא תפילתו לא היתה שלימה. אך בשנה האחרונה, כל מי שנותר היה אמור למות, ותפילתו היתה מכל הלב, קורעת שחקים, ואכן נמחל להם. לכח התפילה הזה אנו מתוודעים בפרשתנו בה תפילתו של משה מוגיעה לפסגות חדשות - ויפים הדברים לתפילה גם בזמן הזה.

בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה-נוה עובד ד.ג. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לנוקמים *
הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שורץ. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריה מספר חשבון: 123459

שבת נחמו

שבת שלאחר תשעה באב נקראת 'שבת נחמו'. הסיבה לכך היא הפטרת השבת הפותחת בדברי נחמה לעם ישראל אחר החורבן הנורא אותו אנו מציינים בכל שנה ביום תשעה באב. מעין דברי הנביא אנו מוצאים באישיותו המיוחדת של גדול התנאים – רבי עקיבא.

רבי עקיבא עמד בראש הדור מיד לאחר חורבן בית המקדש השני. מדוע נבחר דוקא רבי עקיבא על ידי ההשגחה העליונה לעמוד בראש דור זה?

רבי עקיבא עבר חורבן פרטי שהיה מחובר לחורבן האומה כולה והצליח לבנותו מחדש, היה בפעולתו זו לרמז לכל האומה על התקוה הגדולה לגאולה. רבי עקיבא מתחיל את לימודיו בגיל ארבעים אחר שהיה עם הארץ גמור. לאחר עשרים וארבע שנות לימוד זוכה רבי עקיבא להנחיל את תורתו לעשרים וארבעה אלף תלמידים. ואולם כל אותם התלמידים מתים בפרק אחד, מפסח ועד עצרת. רבי עקיבא רואה את כל עמלו קורס לפניו, 'והיה העולם שמם', אך רבי עקיבא אינו מתיאש. הוא מחליט להתחיל הכל מהתחלה והולך לדרום ושונה את התורה בפני חמישה תלמידים בלבד.

כל זה תואם את שיטתו של רבי עקיבא שהיה רגיל לומר: "בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או זה ואם שניהם כאחד טובים". רבי עקיבא אומר: למד תורה בילדותו ללמוד תורה בזקנותו היו לו תלמידים בילדותו היו לו תלמידים בזקנותו, שנאמר: בבקר זרע את זרעך וגו'". ההוכחה בתלמוד לכך שרבי עקיבא אינו רק נאה דורש אלא גם נאה מקיים היא מן הסיפור על תלמידיו:

"אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון והם הם העמידו תורה אותה שעה".

כוחו הגדול של רבי עקיבא להמשיך ולבנות את עולם התורה על אף השבר הנורא העמיד אותו בראש דור החורבן. רבי עקיבא עומד על סיבת מותם של תלמידיו הראשונים ומזהיר את אלו האחרונים: "אמר להם הראשונים לא מתו אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה אתם לא תהיו כן". ואכן עבודתו נושאת פרי: "מיד עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה".

ראייתו העמוקה של רבי עקיבא ראתה עוד בתוך החורבן את הגאולה הגנוזה בו וכמסופר בתלמוד (מכות כד, א): "וכבר היה רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא מהלכין בדרך ושמעו קול המונה של רומי מפלטה ברחוק מאה ועשרים מיל והתחילו בוכין ורבי עקיבא משחק. אמרו לו: מפני מה אתה משחק?

אמר להם: ואתם מפני מה אתם בוכים? אמרו לו: הללו כושיים שמשותחוים לעצבים ומקטרים לעבודת כוכבים ויושבין בטח והשקט ואנו בית הדום רגלי אלהינו שרוף באש ולא נבכה? אמר להן: לכך אני מצחק, ומה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו על אחת כמה וכמה.

דגם של בית המקדש השני

שוב פעם אחת היו עולים לירושלים כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים התחילו הן בוכין ורבי עקיבא מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם

בוכים? אמרו לו: מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן: לכך אני מצחק דכתיב ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיהו וכי מה ענין אוריה אצל זכריה? אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני! אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה. באוריה כתיב: 'לכן בגללכם ציון שדה תחרש'... בזכריה כתיב: 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים', עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו."

מדוע מדגיש התלמוד את הלשון המדויקת בה ענו חכמים לרבי עקיבא ('בלשון הזה אמרו לו')? ומהו כפל לשונם של חכמים: 'עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו'? אפשר לומר כי אמירתם זו מוסבת הן על המעשה הראשון והן על המעשה השני, ולכן הם נוקטים בכפל לשון. עוד אפשר לומר, שרבי עקיבא אשר איחד את נבואת הפורענות עם נבואת הנחמה לימדם שכשם שהחורבן היה כל כך גדול עוד יותר מהנבואה עצמה, שהרי בנבואה נאמר שציון תחרש, אך לא ששועל יצא מבית קודשי הקודשים. וא"כ גם הנחמה שתבוא מהרה תהיה גדולה הרבה יותר מן הנבואה ולכן אמרו לו פעמיים, על גודל הנחמה בדבריו.

ועוד, שזהו לשון נופל על לשון, וכשם שהנביא אומר (ישעיה פרק מ' פסוקים א, ב): "נַחֲמֻ נַחֲמֻ עַמִּי יֹאמְרוּ אֱלֹהֵיהֶם: דִּבְרוּ עַל לֵב יְרוּשָׁלַם וְקִרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי מְלָאָה צָבָאָה כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ כִּי לָקְחָה מִיַּד יְהוָה כְּפָלִים בְּכָל חַטָּאתֶיהָ". וכשם שלקחה כפליים בחטואתיה ולקתה כפליים, כך גם נחמתה ניתנת בכפליים, לפיכך כפלו חכמים את לשונם בלשון נחמה 'עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו'.

רק החכם אשר ראה מתוך עומק החורבן את גודל הגאולה שתהיה לעתיד לבוא, יכל להיות מנהיג דור החורבן. חובה עלינו לאחוז בדרכו של רבי עקיבא, במיוחד בדורנו זה דור הגאולה, בו אנו זוכים לראות את רחובות ירושלים מלאים בזקנים וזקנות אשר חלקם נולדו בירושלים, וגם מקומם של הילדים המשחקים ברחובות ירושלים לא נפקד, אם מתוך הסבך נראה את נקודות האור, אז נזכה לגאולה השלימה במהרה בימנו, אמן כן יהי רצון.

הלכות טו' באב

א. "אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו, ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, ומה היו אומרות? בחור! שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה, 'שקר החן והבל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל' (משלי לא, ל), ואומר: 'תנו לה מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה' (משלי לא, לא).

וכן הוא אומר: 'צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו' (שיר השירים ג, יא), ביום חתנתו - זה מתן תורה, וביום שמחת לבו - זה בניין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו" (תענית כו, ב).

ב. אמרו רבותינו: בן ישראל שיש לו דין עם נכרי, ישתמט ממנו עד ר"ח אלול כיוון שמזלו אינו טוב, ויש אומרים עד אחר עשרה באב.

וכתב הבן איש חי: "וזו הסברה היא עיקר דאין צריך להשתמט עד ר"ח אלול אלא רק עד אחר עשרה באב, ובפרט כי בט"ו באב צריך לעשות שמחה מפני שיש עילוי לשכינה כמו שמובא בווה"ק (ח"ב דף קצ"ה), וכיוון שעלה חודש זה ביום חמשה עשר, לא ירד, ד'מעלין בקודש" (בא"ח).

ג. אין אומרים תחנון ואין מתענים בט"ו באב ולכן גם אין אומרים תחנון במנחה שלפניו. (שו"ע קלא).

ד. הגמרא במסכת תענית מסבירה שאחת הסיבות שיש שמחה בטו באב היא בגלל שהותרו שבטים לבא זה בזה, ועל כך זה יום שאין טוב ממנו. גם בימינו המתחתנים מעדות שונות הרי זה קירוב עם ישראל שלא יהיו בו פילוגים וזה דבר טוב.

ה. אמרו רבותינו זכרונם לברכה: "לא אברא סיהרא אלא לגירסא" (עירובין סה א), לא נברא הלילה אלא ללימוד. והיינו בלילי חורף הארוכים. וגם בלילות הקיץ הקצרים צריך ללמוד מעט בכל לילה לקיים "ההגית בו יומם ולילה", ומט"ו באב ואילך שמתחילין הלילות להתארך יוסיף כל לילה ללמוד קצת יותר זמן בלילה (שו"ע, רמ"א י"ד רמז סע' כג).

ו. "אמר ריש לקיש: כל העוסק בתורה בלילה, חוט של חסד נמשך עליו ביום, שנאמר: "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי" (חגיגה יב), ומי שיש לו קביעות ללמוד בכל יום שעה או יותר ונתבטל ביום, צריך להשלים את קביעותו בלילה.

לעילוי נשמת אמו"ר רבי יצחק שושן זצ"ל - נלב"ע יב' תמוז תשע"ז

עלון זה מוקדש:

לדפואת: אברהם ולאה ציטרון. שרה בת שמחה. ציפורה ויהושע לוי. ביבה אלימלך. ישי הלוי. עוזר בת עזיה. אלתה בת ג'אן. אסנת בת זהבה. מול בת ענלה. אברהם בן רחל. רחמים בן סולמנה. הראל בן אביגיל. אילנה בת סליחה. ישי ורחל לוי. חנה בת זוהרה. מיטל מוריה אדרי. יוסף בן מיכל. יצחק דרעי ח"ו. להחזרת נעדי צה"ל ושבייו ובחס: אורון שאול. הדר גולדין. גיא חבר. רון ארד. יהודה כץ. צבי פלדמן. יהונתן פולארד ח"ו. לעילוי נשמת: הגר"ע יוסף זצוק"ל. הגר"מ אליהו זצוק"ל. רבי מסעוד מלול זצ"ל. רבי יצחק שושן זצ"ל. רבי יעקב שושן. יונה יונה. סופר מנחם. מקסים חיים דרעי. הרב אברהם צוקרמן. סיד נחום. ישראל אברהם נתן. שלמה בן מרים. יצחק ועמרם אטאס. אורן מעלים. אליהו מייטו. דוד גוסבבר. עמוס דמרי. רר שלמה. סימנטוב משה יהודה. ישראל בן שושנה. נעים משה. אדרן מורח. יצחק ושמחה אילון. נסים וסליקה שושן. נדירה שמעון. מנירה לוי. ליט שבת. חנה יצחק. אסתר חרד. אסתר בת תורא. אליזה בת פייחה. תירצה וזסון. אסתר וענבר נחום. דניאל אלמלח. יצחק ולאה אסמרגו. אליהו אדרי. עזיה עמס. רות יעקב. זוהרל לוי. יונה שרעבי. מרים דודת. נעמה בת מג'ודה. לואיזה מדד. זוהרה בת חנה. עליזה חן. שרה אליאל. אברהם אדרי. מיכאל ועקני. חסיה שמשמש. עשה דן. ברכה סוסן. כמשה דוד. כמשה סן. אלים מוסל. אילה שחר ז"ל.

ולע"נ הנספים בשואה ובחס: אלכסנדר שנדור, שושנה רוזו, רפאל פריצ, וציעילה צילה לבית משפחת ציטרון ח"ו.

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה